

MARCEL MOSS

UKAŽ MI

SOUKROMÍ NEEXISTUJE.
NIC NEZŮSTANE SKRYTO.

UKAŽ MI

POKAŽ MI

© 2020 by Marcel Moss

This edition is published by arrangement with Wydawnictwo Filia.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jakub Podžorný, 2021

Cover © Zhivko P. Petrov, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1115-4 (pdf)

UKAŽ MI
MARCEL MOSS

VENDETA

36 % mužů a 31 % žen na internetových seznamkách
přiznává, že o sobě lžou jen tak pro zábavu.

PROLOG
DUBEN 2020
NYNÍ

„To nemůže být pravda,“ říkám s pohledem upřeným
na černý displej smartphonu, na které se objeví zpráva:

Ukaž mi, jak to venku děláš zezadu cizí ženské.

Odhazuju telefon na postel a nahlas zakleju, pak si
sednu na zem a zkouším se uklidnit. Točí se mi hlava,
před očima mám mlhu. Dýchej pomalu. Panikaříš. Je
to jen neuróza. Víš, že si s ní umíš poradit. Potýkal ses
s tou sračkou po celou pubertu. Záchvat dušnosti, rychlé
bušení srdce a pocit vytržení z reality, který tě doslova
srážel k zemi. Ale zvládl jsi to. Dokázal jsi to díky své
zatvrzelosti. Jsi silný. Vždycky překročíš všechny klacky,
které ti život hází pod nohy.

Poradíš si i s tímhle. Musíš jen zachovat klid.

Postupně se vracím do reality. Opatrně vstávám a sa-
hám pro telefon. Otevírám okénko chatu a píšu:

Jak to mám jako udělat?

Po chvíli přichází odpověď:

Přejdi do aplikace Jsem blízko. Najdeš tam profil bez fotky s popiskem „Teď, Mokotovské pole“. Kontaktuj tu osobu a napiš, že přijedeš co nejdřív.

Pohlédnu na hodinky. Za chvíli bude sedm večer. Zapínám prohlížeč a píšu do vyhledávače heslo „západ slunce, duben 2020“. Propočtu si, že dřív, než té holce napíšu a dorazím na místo, bude už trochu šero. Aspoň že tak.

Postupuju podle pokynů. Vyhledání zmíněného profilu mi zabere chvíličku. Holka o sobě nezveřejnila žádné informace. Vidím jen to, že se nachází přesně čtyři kilometry a tři sta metrů ode mě.

Posílám zprávu:

Ahoj. Sejdeme se? Jsem příšerně nadrženej.

Při samotné myšlence, že jsem někomu napsal něco tak primitivního, se o mě pokoušejí mrákoty. Ona přesto odpovídá takřka okamžitě:

Čekám. Dej vědět, až budeš poblíž.

Posílá mi svou polohu. Sedí u rybníka.

Ok. Jedu.

Objednávám si Uber, přijíždí po čtyřech minutách. Pro jistotu vysvětluju řidiči, že chci vystoupit na ulici

Batorego, co nejbliž k zatáčce. Když se rozjedeme, znovu otevírám aplikaci *Ukaž mi*.

Povedlo se. Jsem na cestě.

Skvěle. Doufám, že nezklameš. Vše pod devět bodů považuju za selhání.

Ty vole, cože?

Dej mi aspoň nějaké pokyny. Jak to mám udělat, aby se ti to líbilo?

Reaguje třemi vysmátými smajlíky.

Buď kreativní a nezapomeň – ve videu chci vidět tvou tvář. Neposer to.

Běžím k rybníku. Kdo je ta holka, kterou za chvíli zneužiju k tomu, abych vyhověl přání vyděračky? Je na mě nasazená? Víím přece, že v tom všem nejde o ni, ale o mě. Musím být ve videu vidět. Nikdo nemůže mít pochyby, že jsem to já, kdo má sex na Mokotowském poli. A ne se svou snoubenkou.

Už ji asi vidím. Sedí na lavičce a dívá se před sebe. Na hlavě má černou kapuci a z dálky nelze rozeznat, jestli je to žena, nebo muž. Aplikace ale ukazuje, že se můj cíl nachází třicet metrů ode mě. To by souhlasilo. Osoba v kapuci najednou vytahuje z kapsy telefon a rozhlíží se kolem. Když mě zpozoruje, vstane a vykročí mým směrem.

„Ahoj,“ řeknu chvějícím se hlasem. „Jsi to ty?“

Má bledou, hladkou tvář s velkýma očima a maličkým nosem. Vypadá velmi mladě.

„Asi jo,“ lehce pozvedne koutky úst, „jdeme?“

„Kam?“

„Znám jedno fajn místo. Vidíš tu hospodu?“ ukazuje na známý podnik nedaleko rybníka. „Za ním je to trochu hustší. Pojd.“

Jde jistě několik kroků přede mnou.

„Taky tě do toho zatáhla?“ ptám se.

Dívka se zastaví a pohlédne na mě přes levé rameno.

„Zatáhla? Nevím, o čem to mluvíš.“

„To je jedno. Kolik ti je?“ ptám se.

„A je to důležité?“ svažuje obočí. „Hele, jdeš, nebo ne?“

Připadá mi, že je to náhodná holka, která zkrátka hledá sex. Jestli mám pravdu, tak určitě neví, že ji budu natáčet. Šance, že by s tím souhlasila, je mizivá. Musím ji tedy točit tajně. Do háje, soustřeď se...

Míjíme hospodu, ve které je spousta lidí. Holka mi ale říká, abych to neřešil, že se náš úkryt nachází na osamělém místě. Následně mě vede hustým křovím. Ani si nechci představovat, kolik se na mě právě mohlo přisát klíšťat.

„Jsme tu.“

Holka se zády opírá o kmen starého stromu. Delší dobu se vzájemně díváme do očí. Chce to. Olízne si horní ret a pomalu rozepíná černou mikinu. Začínám se potit, ale ne vzrušením, nýbrž stresem. Srdce mi buší jako šílené a bojím se, že to nezvládnou udělat.

Vzpamatuj se! Takhle nemůžeš myslet. Když to poděláš, budeš v koncích. Všichni se dovědí, co jsi udělal.

Ta bestie má proti tobě hodně pák, ale ty si s ní poradíš. Nejdůležitější je klid, nezapomeň.

„Otoč se,“ říkám drsně. Holka dělá, co jsem jí přikázal. Sundávám z ní mikinu a odhazuju ji na zem.

„Stáhni si kalhoty.“

„Proč mi je nestáhneš sám?“ říká lascivně.

„Fajn.“

Rozepínám jí poklopec a stahuju ke kotníkům těsné džíny. Je hodně hubená, až vychrtlá. Její pŕlky jsou tak drobné, že se mi bez problému vejdu do dlaní. Posouvám ruku výš a dostávám se k jejím prsům. Skoro žádná nemá. Začínám přemýšlet, jestli je to vůbec ženská. Znovu sjíždím níž a sahám mezi nohy. Je. Jaká úleva...

„Ošukej mě,“ sténá a otírá se mi zadkem o rozkrok.

„Sklapni,“ zasyčím.

Tisknu ji ke stromu, osahávám po těle a zasouvám ruku pod kalhotky. Jsem tak vyděšený, že se můj úd ani nehne. Zalapám po dechu a v duchu mluvím sám se sebou. Jen se na ni podívej. Má tak mladé, hebké tělo... Tolik bys do ní chtěl zasunout. A uděláš to, protože miluješ mladé kundičky.

Spouštím ke kolenům kalhoty s boxerkami. Tvrdnu čím dál víc. Když zezadu zatlačím, holka zasténá. Je čas zahájit představení.

„Zavři oči a neotáčej se,“ nařizuju rozhodně. „Uděláme to tak, jak to mám rád já.“

„Jak chceš,“ odsekne a opře čelo o kmen.

Z kapsy u kalhot diskrétně vytahuju telefon a peněženku. Z peněženky vyndávám prezervativ, který jednou rukou ledabyle nasazuju na ztopořený úd. Druhou zapínám kameru mobilu. Hotovo.

Zasunu do ní dost prudce. Holka zatne svaly a hlasitě zavzdychá.

„Promiň.“

Když se uvolní, začínám se pohybovat rychleji a namírím na ni kameru. Je poslední vhodná chvíle na to, aby se video povedlo bez baterky. Tu přece zapnout nemůžu.

„Silněji!“ sténá.

Zrychluju a zaměřuju objektiv na její zadek. Následně přepínám na přední kameru. Pozoruju sám sebe. Ubohého, prolhaného zkurvysyna, který si zasloužil průser, do kterého se namočil.

Poslední záběr na holku, ještě vteřina na záběr okolí. Hotovo. Vytahuju ho z ní a rychle schovávám telefon do kapsy.

„Co je?“ otáčí se holka. „Proč jsi přestal?“

„Mám dost,“ odseknu, sundávám prezervativ a vyhazuju ho do křoví.

Neznámá vyprskla smíchy.

„Děláš si srandu, vid'? A co bude se mnou?“

„Promiň, ale nedokážu to,“ zapínám si poklopec a odvracím se k ní zády. „Měj se.“

„Dvě stě zlotých,“ vyhrkne dřív, než stihnu udělat krok.

„Cože?“ zírám nevěřicně. „Ty jsi prostitutka?“

„Nějak si vydělávat musím. Cos myslel?“

Tak proto jsem dostal před několika hodinami příkaz, abych měl v peněžence vždycky minimálně pět set zlotých. Jako by nestačilo, že mě vydírají, ještě musím utrácet peníze.

„Tady máš,“ dávám jí dvě stovky. „A teď se loučím.“

Snažím se prodrat houštinou. Slyším, že jde za mnou.

„Stůj,“ říká rozčileně. „To je málo.“

„Cože?“ zastavuju se. „Vždyť jsi říkala dvě stě zlotých.“

„Tolik chci za službu. A ještě jednou tolik za to video, který sis natočil, kurevníku. Myslíš, že jsem si toho nevšimla? Takový úchyly, jako jsi ty, dobře znám.“

Cítím, jak se mi podlamují nohy.

„Poslyš, tak to není...“

„Sypej.“

„Ale... Já víc nemám.“

Holka mě obejmě kolem pasu.

„Před chvílí ses mě ptal, kolik mi je... Můžu ti to říct... Patnáct. Teda už brzy.“

Po zádech mi stékají krůpěje studeného potu.

„Dobře. Hned to bude.“

Třesoucíma se rukama vytahuju z peněženky dalších dvě stě zlotých. Holka na bankovky zlehka foukne a schová je do kapsy.

„Smaž to video.“

„Nemůžu,“ oponuju tenkým hlasem. „Ty to nechápeš... Musím ho mít, protože...“

„Jsi zkurvenej pedofil,“ skočí mi do řeči. „Mohla bych tě zničit, ale víš co? Neudělám to. Možná se mi ještě někdy budeš hodit...“ obchází mě a zamíří k pěšině. „Jestli to video kdokoli uvidí, tak jsi pěkně v hajzlu. Rozumíme si?“

Ještě chvíli počkám, pak opouštím křoví a kráčím po břehu rybníka. Sedám si na lavičku, u které jsem se předtím s tou holkou setkal, a spustím aplikaci *Ukaž mi*. Nahrávám do ní video. Teď nezbývá než počkat na verdikt. Hodně na něm záleží.

Když na uzamčeném displeji smartphonu spatřím oznámení aplikace, srdce mi skoro vyskočí z hrudi. Potom čtu každé slovo desetkrát.

Úkol nebyl splněn.

To není možné. Udělal jsem přece všechno, o co mě žádala.

„Proč?“ zděšeně se ptám sám sebe. „Splnil jsem zadání a ještě přišel o peníze. To nestačí?“

Zklamal jsi mě. Vydal ses cestou nejmenšího odporu. Chyběl mi tam tvůj zápal, vášeň, a především – orgasmus! Tenhle úkol jsi posral!

Rukávem svetru si otírám zpocené čelo.

Proč mi to děláš?

Jako odpověď dostávám smajlíka se srdíčkem.

Měl jsi příležitost se předvést. Místo toho ses ukázal jako naprostý ubožák. Za trest tě čeká ještě horší úkol.

Koušu se do spodního rtu tak dlouho, dokud na jazyku neucítím kovovou chuť krve.

Dýl už ty útrapy nevydržím.

Další srdíčko. A potom vysmátý čertík.

Jediná útrapa, kterou tu vidím, je tvůj život. Pokud teď vycouváš, všichni se dovědí, co jsi udělal, a uvidí, jaká jsi zrůda. Nemáš na výběr.

Má pravdu. Musím poslušně plnit její příkazy. Jinak zveřejní videa.

Mezitím musím udělat vše pro to, abych zjistil, kdo to je a proč mě tak strašně nenávidí.

1. ČÁST

PRVNÍ ÚROVEŇ OSVOBOZENÍ

51 % uživatelů internetových seznamek už je ve vztahu.
11 % mužů hledajících lásku na síti má manželku.

DUBEN 2020
PŘED DVĚMA TÝDNY

Z mělkého spánku mě probouzí vibrace telefonu, položeného na nočním stolku. Jsem vzteklý, protože dneska jsem usínal zvláště obtížně a teď určitě nezamhouřím oka až do rána.

Sáhnu pro telefon a střelím pohledem na rozsvícený displej. Nová zpráva přijata ve 2:34.

Lásko, spíš?

Zlehka se usměju. Myslí na mě i uprostřed noci.

Ne. Stalo se něco?

Ležím na zádech a zavírám oči. Tak moc bych si přál, aby teď byla u mě. Chtěl bych na své hrudi ucítit dotek konečků jejích prstů. Ale vím, že vztahy dnes fungují hlavně na internetu. Lidé se od displejů telefonů neodtrhnou. Randí po síti, užívají si virtuální sex, prostřednictvím SMS se dokonce i rozcházejí. Opravdový život už nám je k ničemu, protože to nejdůležitější, tedy lásku, můžeme najít v telefonu.

Jenže mně ten telefon přestává stačit... Další zpráva.

Už nemůžu. Cítím se tak sama.

Jak já jí rozumím. Doufám, že brzy dostanu příležitost říct jí to do očí.

A potom ušetřit jejím rtům dlouhý, vášnivý polibek, po kterém ztratí celý okolní svět svůj význam.

Chudinko moje... Jsem s tebou v myšlenkách. Celou dobu.

Zobrazila si zprávu. Vidím, že něco píše. Pospěš si. Nedrž mě tak dlouho v nejistotě.

Myšlenky nestačí. Chci tě mít u sebe. Cítit tvou vůni a zpocené tělo.

Zadržím dech. Ach, moje nejdražší... Kdybys věděla, jak z tebe blázním...

Mám radost, že si přejeme totéž. Kdy se uvidíme?

Drží mě v nejistotě padesát osm vteřin.

To by záleželo...

Svraštím obočí. Zase ta stejná písnička.

Na čem? Přece jsem vyhrál!

Nejprve mi pošle smajlíka s čertem a potom dodá:

To je pravda, ale ještě chvíli musíš počkat.

Vstanu z postele a jdu do koupelny. Opláchnu si obličej studenou vodou, potom znovu mrknu na displej a odepisuju:

Netrap mě, prosím. Sejděme se co nejdřív. Dýl už to nevydržím. Ty po tom přece toužíš taky.

Další čertík. A po něm krátká odpověď:

Touha nestačí.

Potichu utrousím nadávku. Ráda mě pokouší a já jí to dovoluju. Láska je nejhorší vynález přírody. Bez ohledu na to, jak dobře to zvládaš, v okamžiku, kdy ztratíš bdělost a zamiluješ se do ženy, tvůj mozek začíná pozvolna slábnout. Nakonec se staneš chodící krabicí plnou rozbuřených hormonů a poblázněných základních instinktů.

Nejsem schopen jí cokoli odmítnout. Už dávno jsem se proměnil ve zbytečnou krabici.

Zasloužil jsem si setkání. Proč nechceš dodržet své slovo?

Stojím před vysokým nástěnným zrcadlem. Mám na sobě jen trenýrky. Pozoruju své svalnaté, vysportované tělo. Víím, že se ženám líbím. Často se mě ptají, jestli nemám blízkovýchodní kořeny. Kvůli mým černočerným vlasům a hustému obočí mi v dětství přezdívali Arab.

Nikdy mi to nevadilo. Budil jsem respekt. Nikdo si na mě netroufal.

Vždycky jsem to byl já, kdo diktoval podmínky. Do doby, než jsem poznal ji. Teď skáču, jak ona píská.

Slovo dodržím, tygře. Já bych se taky chtěla setkat, ale prosím, ještě chvíli vydrž...

Přisahám, že kdyby mi teď přišla do rány, přehnul bych ji přes koleno a naplácal jí jako malému děcku.

To opakuješ už několik dní, a přesto si mě držíš od těla. Bylo nám přece tak dobře... Jak dlouho mám ještě čekat?

Zareaguje vysmátým smajlíkem. Poté mi posílá fotku svého zadku.

Až tak se ti stýská, že už déle nevydržíš?

Polknu slinu. Pohled na její opálené tělo způsobí, že se okamžitě začnu potit.

Dovol mi se ho dotknout. Prosím...

Co za to?

Co jen budeš chtít.

Třu si rozkrok. Bolí to. Ještě nikdy jsem nebyl na žádné ženské tak nadržený.

Pošli mi něco hezkého na dobrou noc.

Už jdeš? Jen tak?

Posílá spícího smajlíka.

Ukaž mi svého prince a příště budeš usínat po mém boku.

To zní jako příslib. Jen aby dodržela slovo... Stahuju si boxerky a dělám si nahou fotku. Zobrazila ji okamžitě.

Jsi krásný... Celý můj.

Točí se mi hlava.

Ano... Jsem jen tvůj, kotě.

Odpoví usměvavým smajlíkem.

Na shledanou za pár hodin. Přeju porno sny.

Po tom, jak jsi mě rozpálila, takové určitě budou, pomyslím si.

Dobrou noc.

Potichu masturbuju, načež se po špičkách vkrádám zpět do ložnice.

„Proč nespíš?“ moje snoubenka Jagoda sedí na posteli a protírá si rozespálé oči.

„Promiň, lásko,“ políbím ji do vlasů. „Dneska mám svou vlkodlačí noc.“

„Vážně?“ protahuje se. „Úplně jsem na to zapoměla.“

To Jagoda si jako první všimla, že mám každý měsíc za úplňku problém se spaním.

„No... tak si o mě nedělej starosti.“

„Ok. Ale přesto si zkus zdřímnout. Nechci tě ráno vytažovat z postele násilím.“

Obrací se ke mně zády. Obejmu ji a políbím na šíji. Chvilí se objímáme v poloze lžice. Jagoda v této pozici vždycky hned usne.

Když se její dech uklidňuje, sednu si na kraj postele a sáhnu po telefonu. Naposledy kontroluju, jestli mi Královna neposlala ještě nějakou zprávu. No nic. Musím počkat do rána.

Před usnutím spouštím aplikaci a kontroluju ranking. Uplynulo teprve osm dubnových dní a šest uživatelů už zaskórovalo po pěti stech bodech. To není špatné. Sjíždím níž a níž. Nikde nemůžu najít sebe.

Je to proto, že jsem se dostal do speciálního čestného oddílu pro vítěze měsíce. Získal jsem nejlepší březnový výsledek a díky tomu se s Královnou setkám osobně. Této pocty se každý měsíc dostává pouze jedinému muži.

Boj byl urputný, ale v cílové rovince se ukázalo, že jsem neporazitelný. Neměli proti mně šanci. Láska přece způsobí, že je člověk schopen všeho.

Odhaduje se, že nejméně 10 % profilů na internetových seznamkách je fiktivních.

ÚNOR 2020 PŘED DVĚMA MĚSÍCI

1

Páteční večer tradičně trávím s Wojtkem. Poznali jsme se při studiu managementu a hned nás pohltil vír nočního života. Rychle se ukázalo, že si nejlíp rozumíme u lahve vodky. Oběma nám to dobře páliło a lákaly nás šílené věci. To se nemohlo nepodařit.

„Drink na zahřátí?“

Wojtek přede mě pokládá dva velké stakany. Pijeme z nich už několik let. Dostal je od známého z Ruska. Když je vidím, dodnes mám husí kůži a pokaždé nesměle prosím, aby mi nalil jen půl.

„V klidu, kámo. Dnes máme svůj šťastný den.“

Nalévá vodu po okraj, pozvedá sklenku a bez přípitku ji do sebe obrátí. Vidím, že se mu chvějí ruce. Spěchá do kasina. Před týdnem prohrál dva tisíce a dneska to chce napravit.

Už nějakou dobu tam chodíme často. Nelíbí se mi to. Raději jsem míval naše noční výlety do klubů nebo barů. Ale Wojtek si myslí, že se nic nestane, když si občas zahrajeme. Problém je v tom, že pokaždé prohrajú a menší částky mi vystačí jen na několik her. Jsem už na mizině a zdarma jsem ještě nedostal ani pivo.

„Nedáme si dneska pauzu? Co třeba zajít do Pijalni?“

Wojtek se zamračí a mává mi před obličejem ukazovákem.

„Slíbil jsi to, Łuky. Nezkoušej se z toho vyvlíct.“

Pokrčím rameny. Vidím, že na to, abych mu kasino rozmluvil, je na něj dneska až moc natěšený.

O několik drinků později se mi výrazně zlepšuje nálada. Oba už jsme ve svém živlu a začínáme vzpomínat na svá studentská léta. Je ironií osudu, že mi po jedenácti letech ze všech lidí, kteří mi tehdy vstoupili do života, zbyl jenom Wojtek. Kamarád z mokré čtvrti, který se za střízliva o mé záležitosti a vrstvicí se problémy příliš nezajímal. Zato když si přihnul, měnil se v nejlepšího přítele. S každou další flaškou čisté vodky se nám povídalo líp. Stávalo se, že jsem mu brečel na rameni, on mě hladil po vlasech a uklidňoval, že všechno dobře dopadne. Věřil jsem mu, protože opilý Wojtek vždycky říkal pravdu.

Dneska si myslím, že alkohol představoval klíč k přežití našeho přátelství. V opilosti jsme páchali tolik hloupostí, že i kdybychom se neměli v příštích deseti letech vidět, i tak bychom měli celou noc na co vzpomínat. Jiná kamarádství z dob studia už dávno vyhasla, protože jsme obvykle neměli o čem mluvit. Lidé v těchto těžkých a stresujících dobách touží po vášni, šilených věcech a troše potěšení. Wojtek byl u mě ve chvílích, které utvářely mou budoucnost.

Stál při mně, když jsem byl sám sebou.

Vyprazdňujeme první lahev vodky. Cítím, že bych mohl jít do klubu, ale nehodlám už dneska toto téma obnovovat. Ať si má to zatracené kasino. Jaký je rozdíl v tom, jestli vysolím dvě stovky tam, nebo v baru?

„Hned jsem zpátky.“

Wojtek jde do kuchyně pro další flašku. Já se mezitím pohodlně natáhnou na gauč a dívám se na zarámované fotky, které má Kamiński na skřínce už několik let. Tři naprosto náhodné fotografie – jedna objevená na facebookovém profilu varšavského klubu. Vysmátý Wojtek objímá dvě holky v minisukních. Později už se s nimi nikdy nesetkal. Dokonce si ani nepamatuje, jak se jmenovaly. Druhá – se mnou, když jsme usnuli na přednášce a tajně nás vyfotil kámoš. Na třetím snímku sedí Wojtek u stolu se strýcem, kterého viděl jen několikrát za život.

Přesně takový Wojtek je. Jeho život je plný náhod. Bez ohledu na to, jestli chci, nebo ne, Kamiński měl na můj život ohromný vliv. Když jsem přijel do Varšavy, byl jsem jen vystrašený, zakomplexovaný šprt z malého městečka, který netušil, do čeho se pouští. Dnes vedu celý tým ve velké mediální společnosti Key & Net a dohlížím na marketingové kampaně pro největší firmy v Polsku i na světě. Nikdy bych toho nedosáhl bez Wojtka a jeho lásky k vodce.

Díky němu jsem pochopil, že k životu je třeba přistupovat s přimhouřením očí. Přestal jsem mít přehnaná očekávání vůči sobě i druhým. Přestal jsem se stresovat tím, co si o mně myslí ostatní. Dělal jsem si zkrátka své, v pátek se vybouril do němoty a potom jsem se, navzdory sobotní kocovině, cítil naplněný. Přesně tohle mi v mém dospívání chybělo. Konečně jsem našel rovnováhu.

Většina lidí pije, protože bez alkoholu nevydrží. To jsem nikdy nepochopil. Mohl bych abstinovat, i kdyby v mé ledničce ležela celá basa chlastu. Vůbec bych neměl chuť se napít. Ale co je to za život? Proč se o to potěšení ochuzovat?

Jsme v polovině druhé lahve, když mi Wojtek nabídne jointa.

„Já nechci. A ty bys taky neměl.“

Kamiński se na židli vzpřímil.

„Co se s tebou dneska děje, starej brachu? Problémy v ráji?“ směje se.

„V háji,“ odpovídám s nechutí. Pokaždé se ze mě v opilosti snaží vytáhnout co nejvíc informací o mém vztahu. Naštěstí jsem se postupem času naučil držet jazyk za zuby. Pořád jsem sám sebou, ale víc si dávám pozor na to, co říkám.

Wojtek nikdy nevydržel se žádnou ženou déle než několik měsíců, zatímco já jsem se už v prvním ročníku sblížil s kamarádkou ze skupiny. Nikdo kromě Kamińského nevěděl, že své „poprvé“ jsem prožil až s Jagodou. Teprve po třech letech kamarádství jsem se mu přiznal, že jsem panic. A to za střízliva. Žádné množství alkoholu mě dříve nepřimělo k takové upřímnosti. Wojtek nechápal, jak můžu čekat tak dlouho.

„Máš přece tolik příležitostí. V klubech se to buchta jen hemží... Dělej něco, nebo ti nějakou štabajznu posadím na kládu sám.“

Na mě to ovšem bylo brzy. Teprve po několika letech jsem získal dostatečné sebevědomí na to, abych konečně mohl vyzkoušet něco vážnějšího. Jednou jsem byl u Jagody v garsonce, seděli jsme za psacím stolem a společně pracovali na projektu firemní strategie. Byl jsem lehce pod parou a dovolil jsem si ji políbit. Žasl jsem, že mě neodstrčila. Dneska, po sedmi letech ve vztahu, můžu s jistotou říct, že náš první styk byl krátký

a nevydařený. Díky bohu mi Jagoda onen večer nikdy nepřipomíná.

Tehdy jsem si opravdu myslel, že jsem udělal něco velkolepého. Nebylo s čím srovnávat.

Wojtek po několika šlucích jointa típne.

„Objednáš Uber? Teď je řada na tobě.“

Jedeme ze Starého Mokotova do centra. Zastavujeme u Hiltonu. Řidič, nejspíš Ukrajinec, se s námi loučí lámanou polštinou. Vstoupíme dovnitř a projdeme širokým sálem. Recepční kasina se na nás usmívá a žádá doklady.

„Příjemný večer.“

Scházíme ze schodů a zastavujeme se u spodního baru. Wojtek si kupuje krabičku cigaret.

„Díky, šéfe.“

Chvilí se procházíme mezi stolečky a hledáme volné místo. Budeme hrát blackjack. Je to Wojtkova oblíbená hra a já neprotestuju, protože žádnou jinou neznám. Byl to Kamiński, kdo mě uvedl do světa hazardu. Blackjacketem jsme začali a už jsme u něj zůstali.

U posledního stolečku zahlédnu sympatickou krupiéru, která nás už několikrát obsluhovala. Teď u ní hraje nějaký Asiat.

„Dobrý den,“ usmívá se na nás. „Ráda vás vidím, pánové.“

Wojtek úsměv opětuje a rukou si pročísne vlasy. Přemýšlím, kolikrát ji už asi přefiknul.

„Tak co, hrajeme?“ zazní řečnická otázka.

Vidím, jak se na ni dívá. Že by to byl důvod, proč dnes s kasinem tolik naléhal? Kamiński si žen nikdy nevážil, vždycky je potřeboval jen k tomu, aby uvolnil

sexuální napětí. Řídil se schématem „sbal–ošukej–odkopni“. Na lásku nevěřil a všech potenciálně vážnějších známostí se zbavoval. Magda, naše společná kamarádka ze školy, se mu od chvíle, kdy jí řekl, že nikdy nebudou spolu, protože on vztahy neuznává, dodnes vyhýbá jako čert kříži.

„Mám rád volný lov a nevidím na tom nic špatného,“ říkával.

V jistém smyslu mu tenhle přístup závidím. Já jsem zvolil jiný životní styl. Jagoda pro mě byla dlouho vším. Po jejím boku jsem se učil partnerskému životu a poznával jsem vlastní mužství. Šzil jsem se s ní natolik, že jsem si nevšímal ničeho, co přesahovalo hranice našeho mikrosvěta. V určité chvíli jsem o tom dokonce přestal přemýšlet.

Až se stalo něco, co jsem neplánoval. Hloupá hádka s Jagodou. Hněv. Tiché dny. Párty s Wojtkem. Pilulka, kterou Kamiński sehnal od známého. Alkohol. Euforie. Ještě víc alkoholu. Krásná bruneta u baru. Přípitek. Druhý přípitek. Taxík k jejímu bytu. Divoký sex a probuzení se strašlivou kocovinou.

Dokonce ani Wojtek neví, co jsem udělal.

Když jsem se vrátil domů, Jagoda mi skočila do náruče a omluvila se za to, že vybuchla. Chudák holka vzala celou vinu na sebe. A já? Jen jsem řekl, že se nic nestalo, a zdrhnul jsem do sprchy. Sprchoval jsem se s úsměvem na tváři a představoval si, jaká další lákadla skrývá svět, ve kterém se Wojtek pohybuje s takovou vášní.

„Žiješ, Łuky?“ mává mi Kamiński před očima. „Máš čtrnáct. Bereš další, nebo ne?“

„Pas,“ odpovím a dělám rukou specifické gesto.

„Já beru další,“ říká Wojtek. Má šestnáct. Krupíérka tahá osmičku.

„To je moc,“ odebírá Wojtkovi žeton na sto zlotých. Následně si vytáhne kartu se sedmičkou.

„Dvacet tři. Moc.“

„Výborně, kámo!“ poklepe mě Wojtek po rameni. Vyhrál jsem první rozdání. Dvacet pět zlotých vpřed – hraju za nižší částky.

O dvě rundy později nám servírka přináší pivo zdarma. Jsem padesát zlotých v plusu a Wojtek tři stovky v minusu. Zatím pořád jen prohrává.

„Teď už to obrátím, kámo,“ konstatuje s nadějí. „Poslyš, co nového u Jagody? Dneska ses o ní ani nezmínil. Všechno v pořádku?“

„Všechno je v pořádku. Proč se ptáš?“

Wojtek krčí rameny.

„Prostě jen tak. Jsi dneska nějak v útlumu. Pohádali jste se? Zrušili jste zasnuby?“

Když Wojtek vysloví ono slovo, tuhne mi krev v žilách. Od okamžiku, kdy jsem před Jagodou poklekl a vytáhl z kapsy drahý prstýnek, se v sobě snažím utlumit sžíravý vztek. Umím se podívat pravdě do očí. Víím, proč jsem ji požádal o ruku. Chtěl jsem v sobě udusit výčitky svědomí a vymazat všechna svá provinění. Ale to je jedno – už jsem si přece vybral. Chci s Jagodou strávit zbytek života. Ukázal jsem, kdo je pro mě nejdůležitější. Musím se toho držet. Jsme spolu příliš dlouho na to, aby se to dalo jen tak zahodit. Jagoda by to nepřežila. Víím, jak moc mě miluje.

„Co to meleš, Wojtku?“ procítám. „V září přece bude svatba. Vždyť to víš.“

Krupiérka Wojtka požádá, aby vyložil černou kartu.

„Už jste začali s přípravami? Máte už jen sedm měsíců...“

„Ještě ne, i když je pravda, že mě s tím Jagoda otravuje čím dál častěji...“

Wojtek vyprskne smíchy.

„Takže přece?“ poklepe mě po rameni. „Někdo tady začíná mít bobky.“

„Dej mi pokoj,“ odstrkuju jeho ruku. „Prostě na to teď nechci myslet. Mám na starosti plno jiných věcí. Právě jsme vyhráli tendr na celopolskou kampaň mobilního operátora. Čeká mě moře práce a v nejbližších měsících se od rána do večera nehnu z kanclu. Nemůžu se teď rozptylovat jinými věcmi.“

„Sňatek s tvou dlouholetou partnerkou je pro tebe *jiná věc*?“ koulí na mě Wojtek očima.

„Nechytej mě za slovo,“ dloubnu ho lehce do žeber.

„No, a tohle se mi líbí!“ Kamińskému se povedlo vyhrát sto zlotých. „Řeknu ti,“ položí před sebe dodatkový žeton, „že podle mě jen hledáš výmluvu, abys mohl posunout termín svatby. Je to tak?“ zadívá se na krupiérku Karolinu, alespoň podle jmenovky připnuté na černé halence. „Slečno, řekněte mu, že je sraab!“

„Nemůžu,“ říká a pozvedá ruce na důkaz kapitulace, „neznám podrobnosti.“

„Tak já vám to vysvětlím,“ mumlá podnapilý Wojtek, „můj kámoš...“

„Klidni se,“ zacpávám mu rukou pusu, „buď budeš držet hubu, nebo odcházím.“

Wojtek se mračí a podezíravě se na mě zadívá.

„No dobrá... Co se to s tebou dneska děje? To už si člověk ani nesmí udělat srandu?“

„To není sranda,“ dopíjím pivo.

„Jak to mám vědět? Poslední dobou mi nic neříkáš.“

„Protože není co,“ odseknou.

Wojtek si povzdechne a oznámí krupičerce, že prozatím děkujeme.

„Pojď sem,“ vede mě k baru a objednává dva panáky vodky. „Mám o tebe starost, Łuky. Víš, co si o Jagodě myslím. Je to skvělá holka, ale nikdy jsem nebyl zastáncem vašeho vztahu.“

„Nějak mě to nepřekvapuje,“ skáču mu do řeči. „Stačí se podívat, co děláš ty.“

Kamiński prskne a ťukne si se mnou.

„Možná nejsem zrovna nejlepší vzor hodný následování, ale aspoň se díky tomu vyhýbám situacím, jako je ta tvoje,“ položí mi ruku na rameno a zatřese se mnou. „Něco ti povím, brachu. Podle mě ti chybí jen jedno...“

„Co jako?“

„Jiná kunda. A dokonce vím, jak ti ji pomůžu najít.“

„Pokud mi chceš zasponzorovat večer v bordelu, tak na to zapomeň,“ prohodím a odcházím od baru, nato Wojtek vystartuje a přitáhne mě zpátky.

„Nic takového. Věř mi,“ usedá na barové stoličce a požádá, abych udělal totéž. „Chci ti něco ukázat.“

Kamiňski pokládá na barový pult svůj telefon. Vidím, jak prstem přesouvá záložky, až narazí na aplikaci s názvem *Ukaž mi*. Ta slova mi zní nějak povědomě... Ikona připomíná fotoaparát se srdcem místo objektivu.

„To je nějaký nový Tinder? V žádném případě... Vždyť tam můžu narazit na nějakou Jagodinu kamarádku. Myslíš ty vůbec?“

„Buď chvilku zticha a poslouchej,“ řekne Wojtek a dá barmanovi znamení, aby nám nalil další rundu. „Chápu, že máš snoubenku a chceš jí být věrný, bla, bla, bla... Ta aplikace je pro takové chlapy, jako jsi ty, pro vězně ženských, naprosto ideální. Přece víš, že žádný chlap nemá monogamii v krvi. To ženské si vzaly do hlavy, že jejich životním cílem je rození dětí a zajištění si klidného života po boku silného, schopného samce. Chlapi jsou jiní. Podívej se na kočky. Samci šukají, kde můžou, a kašlou na svoje partnerky.“

„Počkej,“ přerušuju ho. „Slyším dobře, že právě srovnáváš lidi s kočkama? Už nepij...“

„Ale Łuky, neber to zase tak doslovně,“ obhajuje se. „Chci se jen dostat k tomu, že se vinou ženských stávají miliony chlapů na celém světě sexuálními vězni. I když ve skutečnosti není monogamní nikdo z nás. Přinejmenším teda v posteli. Chápeš?“

„Asi jo,“ škrábu se na bradě. „Naznačuješ, že bych si měl s Jagodou popovídat o otevřeném vztahu? Kdyby souhlasila, určitě bys stál ve frontě do naší ložnice jako první.“

„No dovol,“ předstírá pohoršení. „Svému nejlepšímu kámošovi bych to nikdy neudělal. I když...,“ podloží si rukou bradu.

„Ty mě dneska tak sereš!“ strčím do něj ze srandy. Wojtek ztrácí rovnováhu a kácí se i s židlí k zemi.

„Sorry...“

Naštěstí se pád obešel bez následků. Objednám vodu s citrónem a dávám mu ji, aby ji do sebe kopl na ex.

„Už je to lepší. O čem jsme to mluvili?“

„O tom, že jestli vlezeš mé snoubence do postele, skončíš mnohem hůř než před chvílí.“

„Dobrá. Chápu.“

Potom mi vysvětluje, že mi dlouholetý monogamní vztah nesvědčí a zasloužím si trochu rozptýlení.

„Neříkám, že máš za Jagodinými zády šoustat jiné slečinky, ale trocha zpestření neuškodí. Ta apka je pro tebe ideální,“ položí přede mě svůj telefon a ukazuje mi úvodní displej Aplikace je laděna do tmavých odstínů fialové. Můj zrak spočinul na dvou ikonkách – *Sejděme se* a *Poznej mě*.

„Co to vůbec je? V životě jsem o takové aplikaci neslyšel.“

„To proto, že ji autoři vůbec nepropagují. Vsadili na šeptandu. Uživatelé aplikace jsou ti, kteří jimi být mají. Teď přišla řada na tebe.“

„Říkáš to tak, jako kdybys mě chtěl vtáhnout do nějaké pyramidové hry.“

„Nežvaň nesmysly. Aplikace je úplně zdarma. Myslím, že je skvělá, ale ne úplně pro mě. Já potřebuju opravdové kundy. Královna je božská, vyplatí se o ni zajímat, ale je třeba hodně vytrvalosti k tomu, aby ses k ní probil.“

„Královna? O kom to mluvíš?“

Wojtek dopíjí vynechanou rundu.

„Popořadě... Královna je hvězda této aplikace, hlavním cílem každého uživatele je porazit ostatní v závodech o osobní a soukromé setkání s ní. Je to ovšem pekelně těžký, na konci každého měsíce se to podaří jen jedinému člověku.“

„Jakým způsobem ta,“ odkašlu si, „královna vybírá vítěze? Losem?“

„Ale ne, prosím tě... Abys byl hoden pocty osobního setkání s Královnou, musíš se hodně vynasnažit a získat co největší počet bodů.“

Kliká na záložku *Sejděme se* a otevírá ranking, který se automaticky posune na čtyřiadvacáté místo. Vedle přezdívký wojtiwojti se objevuje počet bodů – dvacet.

„Jsem jedním z posledních, kteří teď v únoru bodovali. To proto, že jsem Královně odeslal tři fotky najednou. Moc vysoké ohodnocení jim ta kurva nedala.“

Posunu ranking výše. Na ostatních místech se jména uživatelů nezobrazují, viditelný je pouze počet získaných bodů. Současný lídr jich má rovných pět set.

„Splnil plán na maximum, bastard.“

„Nechápu... O co s těmi body vlastně jde?“

Wojtek se opře loktem o bar.

„Body obecně získáváš za dosažení takzvaných tří úrovní osvobození.“

„Čeho že, ty vole?“ beru si od něj cigaretu.

„Na začátku každého měsíce se ranking vynuluje a soupeření začíná znova. Do patnáctého každého měsíce boduješ v rámci prvních dvou úrovní. První úroveň má maximálně dvě stě bodů. Druhá tři sta. V polovině měsíce dochází ke spuštění třetí úrovně čili té, na které záleží všechno. Můžeš v ní nasbírat až pět set bodů.“

„Dohromady tisíc,“ počítám.

„To sedí. Věř mi, už jsem viděl týpky, kterým se to povedlo.“

„No dobře,“ bubnuju prsty o desku. „Tak mi teď vysvětli, za co se ty body získávají.“

„V rámci každé úrovně osvobození tě čekají úkoly. Každý z nich začíná slovy: ‚Ukaž mi...‘“

„Mám dělat fotky, které bude někdo hodnotit?“

„Přesně,“ pozvedá Wojtek sklenku a s námahou pije její obsah. „Za každý splněný úkol ti Královna přidělí určitý počet bodů.“

Wojtek kliká na první úroveň, která se skládá z dvaceti očíslovaných úkolů. K prvnímu je připsáno osm bodů, ke druhému sedm, ke třetímu pět. V rámci první úrovně může uživatel získat nejvýš deset bodů za úkol. Kamiński mi ukazuje příklady jednotlivých zadání. *Ukaž mi, jakou máš postavu.*

„Je logické, že jsem dostal osmičku.“

Kamiński mi chce odeslanou fotku ukázat, ale já ho ujišťuju, že se bez toho obejdu. Jdeme dál. *Ukaž mi své spodní prádlo.*

„Asi ji moje boxerky úplně nenadchly,“ poznamenal Wojtek.

„Nebo jejich obsah,“ směju se mu.

Třetí úkol zní: *Ukaž mi, jak umíš být romantický.*

„Ten byl nejhorší,“ přiznává Kamiński.

„Věřím ti. Opravdu,“ poklepávám ho po rameni a tiše se směju.

„Po třetím úkolu jsem to vzdal, protože vidím, že tenhle měsíc nemám šanci. Ale tobě se to podařit může. Já nejsem takový nadšenec.“

„Zbláznil ses? Mám posílat nějaký děvce svoje fotky a žadonit, aby se se mnou laskavě chtěla setkat? To už je lepší napsat první buchtě na Roksů.“

„Nevíš, co říkáš, kámo. Královna, to je jiná liga. Nebeská.“

„Že by? Ukaž mi ji,“ schválně zdůrazňuju první dvě slova.

Přecházíme k záložce *Poznej mě*. Displej telefonu náhle zčerná.

„Teď se dívej.“

Wojtek ťukne na displej a začne psát.

„Dobrý den, Královno.“

Po zmáčknutí enteru zpráva odchází do éteru. Po chvíli se na displeji objeví odpověď:

Ahoj, krasavče. Dlouho jsme si nepovídali.

„Vždyť to píše nějaký automat,“ konstatuju. „To tě tak vzrušuje, jo?“

„Počkej... Je fakt, že někdy mám pocit, že jsou Královniny odpovědi automatické, ale všechno záleží na tom, abys vystihl ten správný moment. Někdy si seš jistý, že s ní mluvíš živě. To vycítíš. Kromě toho mi Královna několikrát poslala fotky a videa podle mého přání.“

„Možná má ten systém předem připravenou fotodatabázi?“

„Ach, Łuky... Ty opravdu... Z ničeho se neumíš radovat.“

„Jen zkusím rozluštit, jak ta sračka funguje.“

„To je přesně ono! Copak se nedokážeš uvolnit a trochu popustit uzdu novým prožitkům?“

„Máš na mysli prožitek ponížení po sdílení svých soukromých fotek v nějaké aplikaci?“ Víím, že je to silný sarkasmus, ale nevěřím vlastním očím, že může být Wojtek takhle lehkovážný. Jako firemní manažer v oblasti AML by si měl být dobře vědom, k jakým metodám zneužití jsou lidi schopní se uchýlit.

„Představ si, že jsem si důkladně pročetl podmínky, a o použití fotek mimo servery aplikace tam není ani zmínka.“

Nechci se s ním hádat, a tak uznám jeho pravdu. Mezi tím se na černém displeji objevuje další zpráva Královnou:

Jsi tam?

„Co jí mám napsat? Co kdybychom jí poslali fotku z kasína?“